

подносиоце представке се односи на трајну ситуацију, која још увек постоји.“

Јасно је из оваког образложења да се Суд приклонио сопственој пракси израженој у оном низу пресуда, које за полазну тачку у закључивању узимају трајну повреду права, или како се Суд у пресуди изразио, трајну ситуацију. Подносиоца представке је на предметима чији је повраћај тражила изгубила државину деценијама пре него што је њен предмет доспео пред Суд, који је закључио како је њено својинско право услед тога било трајно повређено.

У још једном предмету у којем је Румунија била одговорна Суд је у основи заузео исти став. Реч је о пресуди случаја Брумареску против Румуније. Подносилац представке је пред домаћим правосуђем успео са захтевом за реституцију, али је јавни тужилац Румуније уложио ванредно правно средство против правноснажне пресуде, на основу којег је ова била укинута. По схватању Суда, такво укидање пресуде представљало је задирање у мирно уживање имања, па самим тим повреду члана 1. Првог протокола на штету подносиоца представке. Суд је стао на гледиште да је пресуда донета по ванредном правном леку нарушила равнотежу јавног и приватног интереса, па се о природи повреде права подносиоца представке овако изразио: „Постојала је и наставља да постоји повреда члана 1. Првог протокола.“

Из овакве формулације је јасно да се Суд приклонио схватању о постојању трајне повреде одредбе о заштити права на мирно уживање имања.

Истоветна фигура трајне повреде права на мирно уживање имања по члану 1. Првог протокола провлачи се, дакле, кроз један низ пресуда донетих крајем прошлог и почетком овог века. Та фигура, међутим, није једина, нити је закључивање Суда увек почивало на њој. Постоји још један низ пресуда у којима је Суд за основу сопственог закључивања узео схватање које би се условно могло назвати доктрином тренутног акта.

3.2. Доктрина тренутног акта. Водећи случај у оном низу који се поводи за схватањем о повреди права као тренутном чину био је Малхоус против Чешке. Питање које се поставило у овом предмету било је, рекло би се, основно у читавој материји реституције. Чешки закон је предвиђао повраћај земљишта ранијем сопственику од кога је било одузето, ако је ово било у поседу државе или правних лица. Напротив, ако је одузето земљиште пуноважним начином стекло физичко лице, закон је предвиђао могућност да ранији сопственик добије друго одговарајуће земљиште или новчану накнаду за оно што му је било одузето.

Подносилац представке у случају Малхоус, је међутим, захтевао повраћај земљишта *in natura*, иако су на спорним парцелама својину била стекла физичка лица. Он је штавише тврдио како су сви акти ауторитарног режима по себи ништави, те не могу производити ваљане правне последице. Другим речима, по мишљењу подносиоца представке било би